

Radosti a strasti nevěry

Jakub Roland

Radosti a strasti nevěry

Jakub Roland

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení nebo reklamy.

Všechny události a osoby příběhů jsou fiktivní.

Nevěra za oknem

Radim

Byl pátek, pozdní odpoledne. Dorazil jsem z práce domů. Unavený, opotřebovaný, prázdný. Včetně cestování a byznys večeří jsem v tomto týdnu pracoval bezmála šedesát hodin. Málo spánku a mraky problémů, v naprosté většině malicherné, nepodstatné kraviny. Další pracovní týden, na který rychle zapomenou a který zmizí v prachu dějin. Kolik už jich bylo? Určitě stovky. A co z toho všeho zbylo? Jen pachů zbytečnosti a marnosti.

Z prachu jsme vzešli a v prach se obrátíme.

Přede mnou víkend. Normálně bych se na něj měl těšit, ale ta únava byla tak silná, že jsem neměl energii už ani na to těšení.

Zaparkoval jsem v garáži, vypnul motor a zůstal sedět v autě. Díval jsem se někam do prostoru a cítil nekonečnou prázdnotu. Nechtělo se mi domů. Lepší by bylo zmizet někam s kamarády, kteří mají za sebou podobnej týden na draka jako já. Třeba do sauny – a vykládat si tam přibližly fóry, vypotit z těla psychické i fyzické jedy, které se tam za ten týden pakárny stačily nahromadit, a pak to všechno spláchnout chlazeným točeným pivem. Nebo si jen tak zalézt do vany přeplněné po krk horkou vodou, úplně vypnout ten přístroj zvaný vlastní tělo a klimbat a klimbat ... a pak už jen padnout do postele a ze všeho se dosyta vyspat. A pokud by snad ve mně ještě zůstala nějaká trocha energie, tak se ponořit do nějakého napínavého románu nebo vzrušujícího filmu a ztratit se v jiném světě, jiném příběhu, jiném životě.

Naléhavě jsem potřeboval voraz, potřeboval jsem vypnout svůj mozek. Kdyby mi to bylo přáno a mohl bych

něco z toho uskutečnit, tak by ze mě byl v sobotu ráno zase normální člověk, který by byl v pohodě a mohl normálně fungovat. Pravděpodobnost, že by pak ze mě byl vzorný a milující manžel a otec, by byla velmi vysoká.

Jenže tak to v životě a hlavně v manželství nefunguje. Jste týden v práci nebo na cestách, a když přijedete, tak se od vás jaksi očekává, že se budete naplno věnovat rodině. Tady a teď, naplno a s úsměvem. Jo, jo, já to chápu. Jenže kde na to všechno brát energii? Snad ještě kdybych dělal práci, kde máte za osm hodin padla, kde si nenesete domů žádné starosti a kde se navíc moc nepředřete a často si dokonce ještě stihnete zařídit spoustu věcí pro svůj soukromý život, to se to pak hraje role šťastného otce.

S přemáháním jsem vylezl z auta a vešel do domu, který měl být oázou štěstí a pohody. Už jsem ani neměl sílu se tomu nesmyslu zasmát. Prostě nebylo kde brát ...

No tak, Radime, tak se kruci seber, seber se, řekl jsem si. Už jsi to zažil mnohokrát a vždycky to nějak dopadlo. Ustojíš to i teď. No jo, to určitě, ale stojí mě to víc a víc úsilí a baví mě to čím dál méně, odpovídalo tomu mé druhé já. Jo, hochu, jak sis to nastavil, tak takový to máš, argumentovalo mé první já. Má hlava byla jak úl plný rozhádaných včel a já byl jejich obětí.

Bohužel, co se ten večer a dalších pár dnů mělo odehrát, bylo mnohem horší, než jsem si vůbec dokázal představit.

Život se vám může změnit během vteřiny. Jo domov, prý oáza lásky a pohody, klidu a štěstí ... zapomeňte! Iluze, jako ostatně všechno v našich životech.

Seděli jsme u večeře, manželka Věra a dva synové, Jakub a Richard, malí lumpové, osm a deset let. Manželka trvala

na tom, že když se po většinu týdne jen tak míváme, měli bychom se aspoň párkrát společně najíst u jednoho stolu. Dobrá zásada, musel jsem uznat a přitom obdivovat její důslednost v této věci. Měli jsme nějaké maso na houbách a bylo to moc dobré. Po večeři děti zmizely do svých pokojů vyvádět bůhvíco a já jen doufal, že při tom budou ticho a nezpůsobí žádné nenahraditelné škody a že náš dům, náš hrad, nelehne při tom popelem. Divili byste se, ale nepřeháním. Děti dokážou mnohem snadněji bořit než tvořit. Náš dům byl nový a krásný a drahý a pod těžkou hypotékou, ale to našim klukům, těm raubířům, bylo srdečně fuk.

„Budte tam nahoře hodní,“ volala za nimi manželka Věra. „Tatínek je totiž k smrti unavený,“ a významně na mě pohlédla.

Pohledem jsem Věře za tu drobnou laskavost poděkoval. Ne vždy byla tak milá a ohleduplná, a čím déle jsme spolu byli, tím více mizely příjemné momenty a byly nahrazovány přísností a snahou mě měnit. Jakoby Věra chtěla, abych také zažil trochu toho domácího utrpení. Zřejmě se bála, že bych jinak nevěděl, o co jde.

Moje manželka pracovala v marketingu, tři dny byla ve firmě a dva dny pracovala z domu. Pernamentně byla přesvědčená, že má těžší život než já a že mi to musí často dávat na vědomí.

„Tak co, jakej jsi měl tejden?“ zeptala se, když už bylo ze stolu sklizeno a my si dávali kávičku z automatu, který jsme si nedávno pořídili.

Na blití, odpověděl jsem jí v duchu, ale nevyslovil to nahlas. Člověk by neměl na své bližní přenášet své problémy.

„Úplně zbytečný. Ale o to asi nejde. Podstatné je, že jsem ho přežil a nestihli mě vyhodit.“ Byl jsem marketingový ředitel velké mezinárodní firmy a v těchle pozicích byla

úmrtí hodně vysoká. V podstatě jste nevěděli dne ani hodiny, kdy vás nahradí někdo jiný.

„Takže budeme mít ještě nějaký čas na chleba?“

Překvapeně jsem na ni pohlédl. Humor nepoužívala příliš často. Přitom, když jsem si ji bral, tak to byla docela veselá, vtipná dívka. Jenže se to časem někam ztratilo. Stejně tak jako její fyzická přitažlivost. Kdysi pevná sportovní postava se tak nějak rozprostřela do prostoru, všude to povolilo o pár centimetrů a výsledek nebyl příliš povzbudivý. Hm, asi to tak prostě musí být, čas nelze zastavit. Někdo prostě stárne rychleji a někdo pomaleji. Pitomý geny.

Unaveně jsem se usmál. Kdybychom oba dva používali více humoru, určitě by byl náš domov a život vůbec přívětivější.

„Jak jsi se měla ty?“ zeptal jsem se víceméně z povinnosti. Spíše více než méně.

Na odpověď už nedošlo. Věra totiž v zamyšlení vstala od stolu, přistoupila k oknu a podívala se ven. Kdyby šlo vrátit chod dějin zpět, určitě bych učinil vše proto, aby se ven nepodívala. Ale to už je teď jedno, nemá smysl se v tom hnípat.

„Radíme, pocem! Honem! Dělej!“ koukala skrz okno jak u vytržení, jednu ruku měla v úžasu na otevřené puse a druhou měla za sebou a netrpělivě mě s ní poháněla, abych se k ní připojil. Její reakce byla natolik překvapivá, že mě přes všechnu únavu má zvědavost zvedla od stolu a přivedla k ní. Vzal jsem jí kolem ramen a zadíval se směrem jejího pohledu.

Dívala se na terasu našich sousedů. Bylo kolem sedmé večer, teplý letní den a výhled byl vynikající. Náš dům stál v mírném svahu, takže jsme na sousedovic dům koukali svrchu a řada tují, které jejich terasu obklopovala, ještě nestačila vyrůst tak vysoko, aby nám v pohledu bránila.

„No, páni,“ vydechl jsem nahlas, když mi došlo, co vidím. Na terase stál chlap mého věku, jen v barevných bermudách a zpola rozepnuté světle modré košili s krátkými rukávy. V náruči držel mladou opálenou dívku ve světlé minisukni a bílém bavlněném tričku. Mačkali se k sobě jak smyslů zbavení, jak kdyby chtěli vytěsnit veškerý možný vzduch mezi jejich těli, a líbali se ostošest, úplně se ústy jedli, jak kdyby neměli týden nic v puse. Krásná erotická scéna, jak vystřižená z nějakého filmu. Jenže se odehrávala přímo před našima očima a postrádala tak umělou konstrukci režiséra, a o to byla vzrušivější. Ale to nebylo to nejpodstatnější. Toho muže jsem totiž znal. Znal jsem ho velmi dobře. Jmenoval se Karel, byl to můj blízký kolega, personální ředitel naší firmy. A ta žena nebyla Jarmila, jeho právoplatná manželka. A to byl ten problém.

„Kristepane. Bdím, či sním?“ pravila Věra, která často chodila do divadla. „Štípni mě, rychle!“ dodala.

Udělal jsem, jak si přála. Těsně nad bokem, kde měla Věra citlivé, měkké masíčko. Nebo něco takového.

„Ááuuu, proboha,“ zakňučela, vystřelila jeden bok do protilehlé strany a prohnula se celá do tvaru tětiny.

„Chtělas to. Jen jsem plnil tvé přání.“

„Sadisto, myslela jsem něžně.“

„Tak to příště lépe specifikuj.“

Mávla rukou, jako že to je něco nepodstatného ve světle toho, co se dělo naproti u sousedů.

Něco mě zatahalo vzadu nad pasem za košili. Obrátil jsem se.

„Tu máte,“ řekl náš osmiletý syn Jakub a podával nám dva dalekohledy. Z toho kluka jednou něco bude, pomyslel jsem si. Syn hned odběhl dělat něco, co považoval za mnohem zajímavějšího, a my se na sebe se ženou usmáli, pak přiložili k očím dalekohledy a zacílili na tu scénu na terase pod námi.

Líbání a mačkání pokračovalo se stejnou intenzitou jako předtím, jen měl teď Karel ruce pod jejím tričkem a drtil jí jima prsa. Podprsenku ta dívka zjevně někde ztratila cestou. Ona na oplátku měla ruce v jeho volných bermudách a poctivě mu masírovala obě půlky zadku. Díky dalekohledu jsem si užíval detaily té scény. Pečlivě jsem zaostřoval na tělo té dívky. Paráda. Karel si uměl vybrat, to tedy bezesporu. Sakra, proč já blbec nekoupil tenkrát dětem kvalitnější dalekohledy! Zase jsem jednou šetřil na nesprávném místě.

„Tak jedno je jasný. Ta mladá cuchia není Jarmila.“

„Bez diskuze,“ odpověděl jsem. Pak jsem se v duchu musel zasmát, když jsem si vzpomněl, jak Karel kdysi prohlásil, že nejhorší kombinace ženský je obrovskej zadek a žádný prsa. Jeho milenka měla zjevně proporce naprosto v pořádku. Na rozdíl od někoho. Docela dobře jsem se bavil a ještě nedávná únava mizela někam do nenávratna.

„Co ti na té scéně přijde k smíchu?“

Přišlo mi to nevinné, tak jsem jí řekl Karlovu teorii.

„Nechutné,“ ohodnotila to. „To nemáte ve firmě nic důležitějšího na práci?“

Já blbec, proč jsem jí to říkal? Copak nevím, že Věru příroda vepředu taky nijak extra neobdařila? Mohlo mě ťuknout, že to vezme osobně. Přisoudil jsem svou malou prozíravost náročnému týdnu, nechal to plavat a raději si dál užíval scénu před sebou. Jestli v tom ti nadšení milenci budou tímhle tempem ještě chvíli pokračovat, tak někdo z nich tutově pukne touhou ... třeba se vznesou až někam do nebe a tam si to rozdají. Soudě podle stupňující se intenzity jejich dotyků už měli nejvyšší čas přejít k další intimnější fázi. Asi vycítili mé myšlenky, protože Karel ji najednou popadl do náruče a odnášel si ji do domu. V duchu jsem se neubránil obdivu za jeho fyzický výkon. Mě by určitě při tom aktu chytly záda. Ale kdoví, touha

je mocná čarodějka a může vám dát křídla určitě víc než nákej Red Bull.

„Ale ty mě vůbec neposloucháš!“

„Cože?“

„Říkám, že mě vůbec neposloucháš. Už nějakou dobu.“

To měla pravdu. Neposlouchal jsem ji už bratru nějakých deset let. Bez toho bych si totiž nedokázal uchovat duševní rovnováhu. Věra dost snadno podléhala cizím názorům a podle toho měnila ty své. Já byl pravý opak.

„Hmm, cos tedy říkala, miláčku?“ řekl jsem setrvačně a dál si užíval tu mizející erotiku za oknem.

„Ten hajzlík jeden ubohej,“ zasyčela Věra.

„Rozumím. Nelíbí se ti, co Karel dělá,“ pravil jsem bez velkého přemýšlení. Chlapům dělá problémy dělat dvě věci najednou. Já si tedy nemyslel, že by byl Karel ubohej hajzlík. Dotáhl to poměrně daleko, měl bystrý mozek, kvalitní úsudek, byl zábavný společník. Ale radši jsem ho nebránil, opravdu tady hrozilo, že se Věry zloba obrátí proti všem mužům a vzhledem k tomu, že ty jsem tady reprezentoval pouze já, mohl bych to šeredně odskákat.

„Chudák Jarmila. Je s děckama u babičky v Liberci a Karel jí hned zahne. No chápeš to? Taková ubohost! A ještě se tady s ní producíruje před našima očima jak nějaká celebrita.“

„Asi mu touha zamlžila mozek. Hele, konec představení, právě zmizeli v domě,“ informoval jsem ji a odložil dalekohled. Trochu zklamaně, to musím přiznat. Otočil jsem se do místnosti. Věra si mezitím sedla ke stolu, dalekohled se jí ještě houpal kolem krku. Z očí jí šlehaly blesky a zjevně byla našťvaná.

„Nechápu, že tě to tak sebralo,“ řekl jsem jí upřímně.

„Já zas nechápu, že tobě to je fuk.“

„Přesně. Netýká se mě to, a proto mi to je úplně fuk. A ještě ke všemu mě to docela pobavilo. Komická scénka, nemyslíš? Právě kvůli takovýmhle situacím se lidi koukají na seriály a chodějí do divadla, ne?“

„Teda, Radime,“ najednou vydechla překvapeně. „To snad nemyslíš vážně?!“

Sledoval jsem její pohled a brzy zjistil, kam míří. Podíval jsem se tam taky. Jo, jo, bylo to tak.

„Tobě normálně stojí. Ale jak!“ dodala v úžasu.

Rozpačitě jsem se zasmál. Možná jsem se i začervenál.

„Normálně ti pulzuje,“ vydechla překvapeně, jako by svého manžela, tedy mě, viděla poprvé.

„No co co co? Některé reflexy prostě nejdou úplně ovládat.“

Zasmála se taky. Něco mezi ironií a hysterií. Vůbec to nebyl hezký smích.

„A proč ti ty reflexy nefungují, když se díváš na mě?“

„Proboha, Věro, to snad nemyslíš vážně.“

„Ale myslím, myslím. Prostě je smutným faktem, že tě ta cuchta vzrušuje víc než já.“ A vyhrkly jí slzy.

Bylo mi čtyřicet, svou ženu jsem důvěrně znal přes patnáct let, ale teď jsem měl pocit, že jí rozumím čím dál méně.

Všechno dělala špatně. Právě teď zpochybnila mé mužství a to chlap jen tak neodpouští. Vzala to osobně, což od ní vůbec nebylo prozíravé. Převáděla Karlův problém do našeho vztahu, vedena nějakou příšernou ženskou logikou.

Nevěděl jsem, co říct. Nejradši bych vypadnul z domu a šel na pivo a viděl tam nějaké normální lidi. Ale věděl jsem, že k tomu nemám odvahu. Věra by mi to nikdy neodpustila, protože právě probíhající situaci považovala z nějakého šíleného důvodu za podstatnou.

Ale mělo být ještě hůř.

Utřela si slzy do rukávu a začala se rozhlížet po pokoji. Něco hledala.

„Hned to Jarmile zavolám,“ řekla a vstala od stolu.

Strnul jsem a zapochyboval o její přičetnosti.

„Tak to ať tě ani nenapadne,“ pravil jsem ledově.

Můj tón ji překvapil, takže se zastavila a podívala se mi přímo do očí.

„Proč bych své kamarádce neměla říct, že ji podvádí manžel?“

„Proč? Protože to je pitomost. Přece nebudeš bonzovat na mého kolegu z práce?“

„Je to moje kamarádská povinnost.“

„Ale houbelec. Ty prostě jen větríš senzaci a chceš se o ni s někým podělit.“

„Tak teď jsi zase řekl pěknou pitomost ty,“ a přestala se mi dívat do očí a začala znovu hledat mobil. „A vůbec, ty mi nebudeš říkat, komu mohu a nemohu volat,“ zaprskala nakonec. Vůbec v těchhle chvílích nevypadala hezky. Proboha, kam zmizela má kdysi roztomilá manželka?

„Věro, proboha, myslí! Myslí! Co z toho budeme mít? Jen problémy. To chceš? Karel nás bude nenávidět. Bude se o nás vykládat, že jsme práškači. A myslíš, že ti bude Jarmila vděčná? Prober se! Bude tě za to nesnášet. Budeš svědkem její nedokonalosti. Jejího selhání. Kdykoli tě uvidí, připomene se jí to. Prosím tě jen o jedno. Uvažuj. Použij na chvilku mozek.“

Našla mobil. Hned však nevolala. Aspoň tak, vydechl jsem si. Nicméně si dala ruce v bok, výhružně vypnula prsa a zvedla bradu.

„Na čí straně vlastně stojíš? Na Karlově?!“

„Na ničí. Mně je to celý šumafuk.“

„Ne, není ti to šumafuk. Ty chceš krýt Karlovi záda.“

„Ne a ne a ne! Já chci jen, aby ses jim nemontovala do vztahu.“

„Hele, víš co? Nebudem to tady rozebírat. Já Jarmile zavolám a basta. Já přece musím vědět, co je pro ni nejlepší.“

Určitě se jí něco někde zaseklo a ty správné signály nebo živiny nedošly až do mozku a prostě už jí to nemyslelo. Reagovala jako malé dítě, které si postaví hlavu.

Začala na mobilu vymačkávat číslo.

Rychle jsem k ní přešel a vytrhl jí mobil z ruky.

„Jarmile volat nebudeš, dokud si to nesrovnáš v palici.“

„Naval mi ten mobil,“ zaječela.

„Dám ti ho, až budeš zase příčetná. Teď ti to prostě nemyslí.“

Věra zesinala, pak zrudla, pak se jí zúžily zorničky a stáhly pysky a pak se na mě vrhla. Vůbec, ale vůbec nevypadala hezky. A šel z ní strach. Ztratila nad sebou jakoukoliv kontrolu. Nechápal jsem, kde se v ní ta míra agrese bere, ale neměl jsem čas nad tím dumat, musel jsem se bránit. Kdo říká, že se ženský neuměj rvát, tak kecá, anebo to prostě nazažil. Jsou hrozně nebezpečné a hlavně nedodržují žádné zásady fér rvačky. Škrábou, koušou, příšerně ječe, breče, plivou, šíleně sebou mrskají, prostě hrůza. Jenže jedna věc je o tom takhle psát a druhá věc je to prožívat.

Já to právě prožíval.

Její ruce, nohy a ústa byly prostě všude. Ve stejném okamžiku.

„Nech toho, ty si snad zešilela,“ pravil jsem zvýšeným hlasem. Snažil jsem se kontrolovat.

„Dej mi ten mobil.“ Znovu ječení.

Odhodil jsem mobil za sebe na sedačku, rychle naznačil pohyb doleva, vrhla se tím směrem za mnou, ale já se prudce vrátil doprava, ona prolítla kolem mě, já za ní rychle skočil a obejmul jí rukama tělo zezadu. Přikoval jsem jí přitom ruce k tělu, takže už byla nebezpečná jen nohama a ústy. Držel jsem ji ve svěráku a přitom uhýbal jejím koňským kopnutím dozadu a pokusům o kousance. Normálně se

změnila v šelmu. Kdyby projevovala tolik energie v posteli, náš sexuální život by byl určitě zajímavější.

Náš souboj pokračoval. Dál kopala nohama, kejvala hlavou do stran a chňapala po mně zubama, teď ještě přidala snahu poškrábat mě nehty rukou, které měla bohužel také volné.

Tohle němelo cenu. Stále měla příliš volnosti k pohybu. Přešel jsem s ní tedy k pohovce a zalehnul ji na ní. To se povedlo. Najednou nemohla dělat vůbec nic. Chvíli sebou ještě zkoušela mrskat, ale s více než osmdesáti kilovým závažím na zádech a s rukama u těla to jde dost těžko. Postupně její snaha vyprchávala. No sláva. Konečně jí došlo, že se mi nevymaní.

Okamžitě změnila taktiku. Z agresivního útočníka se stala oběť. Začala pofňukávat a hrát na moje rozbouřené city. Skoro by jí jeden tu její rychle nabitou nevinnost uvěřil. Tak naivní jsem sice nebyl, ale taky mi bylo jasné, že ji budu muset dříve či později pustit.

Chvíli jsme ještě takhle na sobě leželi a oddechovali jak parní turbíny.

„Nenecháme toho? Co když nás slyšeli kluci? Co když sem přijdou? Nebyl by na nás hezký pohled,“ zkoušel jsem to přes logiku. Raubíři byli asi někde venku, jinak by si takovouhle zábavu určitě nenechali ujít.

„A kdo za to může?“ pravila a zdálo se mi, že už mluví o trochu klidněji.

„Hele, Věro, pro mě za mě si zavolej klidně Baracku Vobamovi nebo Kájovi Gottovému. Je mi to fuk. Zavolej si komukoliv na celém světě. Jen, prosím tě, nevolej Jarmile. Aspoň dokud si nepromyslíme, jestli to je právě v tuhle chvíli ta nejchytřejší věc na světě.“

„Pusť mě,“ řekla už klidně.

„A nebudeš kousat a škrábat a plivat.“

„To ještě nevím.“

Risknul jsem to. Pustil jsem jí ruce, slezl z ní a pro jistotu odstoupil radši dál. Jeden hloupej kop do kulí a člověk má pak zkaženej den. Obvzvláště, když tam dole máte nabito, a to já právě teď měl.

„Nedáme si frťana?“ vyhrkla a bez toho, že by čekala na mou odpověď, tak si to namířila do místnosti, kde jsme měli naše zásoby jídla a pití.

„No to je ale rozumněj nápad.“

„Jsem ráda, že ti konečně něco, co jsem dnes řekla, připadá jako rozumné.“

Dali jsme si dva velké fernety. A pak ještě jednu rundu.

„Hele, miláčku, pojďme si sednout a promluvit si o tom jako dvě inteligentní a dospělé bytosti.“

Zmínka o inteligenci na ni obvykle zabírala. Asi taková chtěla kdysi být.

Ještě předtím jsem ji však vzal do náruče. Stulila se mi v ní jak dítě a plakala mi na prsou. Najednou byla uzlíček citů. Ach bože, tyhle náhlé změny ženských nálad mě jednou zabijou. Spíš dřív než později.

Na žádné rozumné analýzy však v následujících momentech nedošlo.

Věry pláč a moje objímání po chvilce přešly v líbání. Neskutečně vášnivé. A pak to šlo ráz na ráz. Moje ruka v její podprsence. Její ruka v mojich kalhotkách. Chvilka laskání. Pak úprk do ložnice. Otočení klíčem v zámku. Skok do postele. Ani jsme se nestihli pořádně odstrojit, jak nás pozřela vášeň. Teda, vážení, takhle divoce jsme se nemilovali už léta. Možná nikdy. Kdo se vyzná v lidech, ať hodí kamenem.

Extrémní zážitky zřejmě vyvolávají extrémní vášně.

Leželi jsme vedle sebe v posteli, a kdyby nás někdo vyfotil, tak by klidně mohl tvrdit, že nás oba někdo znásilnil. Domácí kalhoty jsem měl oblečené jen na jedné noze,

stejně to bylo se slipami, oboje bylo pořádně zmačkané a zmuchlané do sebe a obrácené tak nějak naruby. Tričko s dlouhým rukávem jsem měl srolované u krku a oblečené jen na jedné ruce. Jedna ruka, jedna noha a jeden penis koukaly na svět v podobě, jak je pánbůh stvořil. Věra na tom nebyla o moc lépe. Kalhoty někde ztratila, kalhotky jí visely omotané kolem kotníku, blůzku měla oblečenou jen částečně, spíše jako státní vlajku a podprsenka jí obepínala břicho. Rozcuchaná byla dole i nahoře. Už podruhé jsme dnes dýchali jak olympijští vítězové těsně po vítězném závodě. Koukali jsme přitom do stropu a snažili se srovnat si v hlavě právě prožité emoce. Život je opravdu komedie. Možná nejlepší sex svého života jsem zažil díky tomu, že Karel si to rozdával s milenkou a že jsem Věře nedovolil zavolat Jarmile.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl deváté.

„Je půl deváté,“ oznámil jsem.

„Hmm,“ zavrňela má žena, přetočila se na bok a vlípla mě vášnivou pusou. „Byl jsi dobřej,“ zašeptala mi do ucha.

Hádám, že kdyby mi tohle říkala častěji, tak by byl náš milostný život mnohem, mnohem aktivnější.

„Řekni mi to ještě jednou.“

„Byl jsi dobřej a divokej a velikej. Ty lumpe!“ A zalechtala mě na žebrech. „A to je pátek večer!“

Velká pravda. V pátek večer jsem obvykle býval po pracovní týdnu velmi unaven a Věra už mé tělo bez energie vzrušit nedokázala. Ale dnes bylo všechno jinak.

„Nejvyšší čas se postarat o naše děti.“

A touto Věřinou větou naše postelové extempore prozatím skončilo.

O hodinu později jsme si sedli do křesel a jen si tak povídali o všem možném a nemožném. Pohoda, takovej primovej večer. Až do chvíle, než Věra řekla:

„Co kdybychom zašli za Karlem a tu buchtu vyhnali?“

Jak je vidět, šílenostem ještě dnes večer nebylo odzvoněno.

Ale už jsem se nechtěl hádat, a tak jsem velmi pečlivě volil slova.

„Hm. To mě nenapadlo.“ Neměl jsem nejmenší chuť někam chodit a zasahovat mému kolegovi do jeho soukromého života. „Jak bys to chtěla provést?“ A hned jsem si uvědomil svou chybu. Jakmile se začne diskutovat otázka *Jak* místo *Proč*, máte nastartováno to provést.

„No tak třeba bychom za ním mohli zajít, že jako víme, že je sám doma, když je Jarmila pryč, a že bychom si s ním popovídali, aby mu nebylo smutno.“

„Aby mu nebylo smutno,“ opakoval jsem jako ozvěna. Karlovi určitě smutno nebylo, pomyslel jsem si, ale o to nešlo. V zásadě to byl proveditelný nápad, zdánlivě nevinný.

„Co myslíš?“

„No, já bych se do toho radši nemotal. Princip nezasahovat. Ale na druhou stranu musím uznat, že na tvém nápadu nevidím nic špatného. Prostě sousedská návštěva.“

„Čekám, že se mě ještě zeptáš, co tím získáme.“

Překvapeně jsem na ni pohlédl. Neměl bych svou ženu nikdy podceňovat. Dobře tedy.

„Co z toho budeme mít?“

„Budu mít dobrý pocit, že bojuju za svou kamarádku.“

„Dobře. Navíc by to mohla být docela legrace. Jestli nás ovšem pustí dovnitř.“

„Prostě se tam musíme nějak vecpat.“

Trochu jsme se upravili a pak hned vyrazili.

Zazvonili jsme u branky, ale protože jsme byli blízcí známí, nečekali jsme tam a hned došli až k vchodovým dveřím. Chvíli se nic nedělo.

Hlasitě jsem zaklepal.

Něco bylo v domě slyšet a pak se ozval Karlův hlas těsně za dveřmi.

„Kdo to otravuje?“ otráveným hlasem.

„Ahoj, Karle, to jsme my, Válkovi, sousedi.“

Dveře se otevřely. Karel měl na sobě sportovní trenýrky, tričko, na tom všem župan a byl bos. Na čele se mu leskly malé kapky potu.

„Nerušíme?“ zeptala se Věra.

„Ne, vůbec. Vy nikdy.“

V duchu jsem ocenil jeho volbu slov a naprosto klidný hlas. Ani v takovéto situaci v sobě nezapřel zkušeného personalistu.

„Víš, my jsme si mysleli, že když seš doma sám, Věra říkála, že je Jarmila s mrňatama v Liberci, tak jsme si říkali, že bychom třeba spolu mohli sejmout tuhle lahev. Je to hodně kvalitní víno,“ vykládal jsem a ukazoval přitom tu lahev. Značka Barolo, no neber to.

„Jarmila mě poprosila, abych na tebe dohlídla. Prej, aby ti nebylo smutno,“ podpořila mě Věra.

Karel měl tvář i pohled hráče pokeru.

„Nevypadáš, že bys měl zrovna radost. Jdeme nevhod?“ zeptal jsem se.

„Ne, v pohodě. Já jen ... vždyť to asi znáš sám, jsem v pátek večer vždycky mrtvej a těším se do postele.“

„Chápu,“ řekl jsem.

„Tak dáme sklenku a my zas pudem. Hele, když už jsme sem dorazili, tak nás přece nevyhodíš,“ pravila Věra a bez skrupulí se mu cpala do domu.

Zastoupil jí cestu.

„Hele, jste moc milí, ale dnes ne, fakt toho mám dost, vrátil jsem se dneska z Německa, pořádně jsem nespál, nebyl bych dobrý společník.“

Věra byla nucena o krok ustoupit, jinak by se na sebe s Karlem mačkali. Mlčky jsme se na sebe dívali. Začínalo to být trochu trapné.

„Tak třeba zejtra, jo?“ navrhl smířlivě Karel a už přivíral dveře.

Docela jsem si oddechnul, že to tím skončí. Kdoví jak by to tam uvnitř dopadlo. Stejně jsem si neuměl představit, jak bychom tu kočku mohli odtamtud vystrnadit, aniž bychom prozradili, že víme, že tam je.

Jenže Věra se nehodlala vzdát tak snadno.

„Jo, jasně, my už půjdem,“ a naznačila, že už odchází, ale pak se zastavila a pravila:

„Ježiš, Kájo, skoro bych zapomněla. Já chci ráno dělat štrúdl a nemám listové těsto. Nemohla bych si ho od vás půjčit?“

Ta potvora, pomyslel jsem si a znovu si uvědomil, že bych ji nikdy v budoucnu neměl podceňovat.

Karel na ni strnule zíral a pomalu ztrácel glanc personálního ředitele.

„Vůbec si, Karle, s tím nedělej starosti, já vím, kde ho Jarmila má,“ a už se mu zase hrnula do baráku.

Jenže Karel jí stál v cestě.

„Věro, mám tam hroznej bordel. Řekni mi, kde to je, a já ti to přinesu.“

„Ty najdeš listové těsto?“ prohlásila pochybovačně. A podívala se na mě. „Tak to seš o dost lepší než Radim, ten by ho nenašel, vid', Rádo?“

Kývnul jsem hlavou jako že jo, že nenašel. Člověk musí čas od času podpořit svou manželku. Navíc jsem neměl o existenci nějakého listového těsta nejmenší tušení.

„Můžu?“ zeptala se připravená mu vniknout do domu.

V tu chvíli Kájovi s náma došla trpělivost.

„Hele, už toho mám dost. Skočte si do večerky. Já jdu teď hned do postele. Dobrou,“ a zavřel nám dveře před očima.

Stáli jsme tam jak opaření.

„No viděls to?“ zakroutila hlavou Věra.

„Jo, asi nebudeme mít zejtra štrůdl,“ řekl jsem a zasmál se.

„On nám normálně zavřel před nosem.“

„Pojď,“ vzal jsem ji za ruku a táhnul ji pryč.

„To až řeknu Jarmile ... to si teda chlapec vypije,“ a ještě se obrátila k jejich domu a zahrozila mu pěstí, „to si piš!“ zavolala na zabouchnuté dveře.

Trochu z mé milované manželky šel strach.

Vyklidili jsme pole.

Věra

Nakonec jsem to Jarmile řekla. Seděly jsme u ní doma na kafi v neděli odpoledne, ještě ten samý víkend. Její děti, obě kolem deseti, si hrály na zahradě a Karel někde jezdil na kole. On rád dělal dlouhý štreky. Kdoví kde jezdil, pomyslela jsem si.

„Jarmilo, jsme dobrý kamarádky, vid! Já ti nevím, jestli dělám dobře, ale prostě si nemohu pomoci, já ti to musím říct. Já už bych se ti pak nedokázala normálně podívat do očí, kdybych to tajemství v sobě dusila.“

Jarmila byla hezká čtyřicátnice, kterou ještě neustálé lítání mezi dětmi, manželem, nemocnými rodiči a účetními závěrkami příliš nepoznamenalo.

Jak se říká, že člověk tuší katastrofu ještě pár sekund předtím, než přijde, tak to platilo i pro naši situaci. Jarmila zbledla a visela mi pohledem na ústech. Čekala, jaký jed z nich vypadne. A přišel, věru přišel. Proč já nána tenkrát raději nedržela pusy? Proč jsem aspoň jednou nedala na Radima? Člověk by se neměl plést jiným do života, to už teď vím, jenže to nutkání bylo tenkrát příliš silné.

„V pátek večer jsme viděli tvýho Káju, jak se vášnivě líbá s nějakou ženskou. Tady u vás na verandě.“

Jarmile se zkřivil obličej bolesti. Zrada nejbližšího se vás vždycky dotkne, obzvláště, když ji nečekáte. Najednou jakoby se vám zhroutil svět.

„Ten hajzl,“ procedila mezi zuby.

Raději jsem mlčela.

Dala si hlavu do dlaní. Po chvíli ruce zase sundala, stiskla si zuby dolní ret a pak se hystericky zasmála. Náhle vstala, začala rychle chodit po místnosti a tu a tam uklízela nebo přemísťovala různé předměty. Sledovala jsem ji pohledem a cítila její napětí a stres. A nebylo mi z toho dobře. Raději bych byla někde jinde. Zastavila se přede mnou a zeptala se:

„Myslíš, že tady spolu spali? V naší posteli?“

„O tom vůbec nepochybuj,“ vypadlo ze mě, než jsem si uvědomila krutost svých slov. Proč jsem je nezjemnila? „Ježiš, promiň. Já jen nechci kecat.“

„To jste na ně nemohli s Radimem hned vlítnout a Karla zpacifikovat? Určitě by přišel k rozumu.“

„My se o to pokoušeli, ale Karel nás dovnitř nepustil.“

„Jak nepustil?“

„No, říkal, že je unavenej a tak.“

„A řekli jste mu, že jste ho viděli s nějakou děvkou?“

„Neřekli.“

„Proč?“

„Já ... já vlastně nevím.“

„Tak co jste mu vlastně řekli?“

„Vlastně skoro nic. Jen jsem ho poprosila, jestli by mně nepůjčil listové těsto na štrůdl.“

Zírala na mě, jako bych byla z jiný planety. Já jsem si ostatně tak taky připadala.

„Štrůdl? Vy jste se bavili s Karlem o štrůdlu?“

„To bylo jen jako, aby nás pustil do baráku.“

„Takže vy jste viděli Karla, jak se muchlá s nějakou cizí ženskou a přišli jste si s ním popovídat o štrůdlu?“

Zase se hystericky zasmála a zakroutila hlavou.

Nejradši bych se neviděla.

„Jarmilo, promiň. Asi jsme to zvorali.“

„Jo, to teda, jo. To jste mě teda fakt pomohli.“

Tak, ale to už mě namíchlo.

„Počkej, počkej, Jarmilo. Ty to tady podáváš, jako bychom my s Radimem mohli za to, že ti Karel zahejbá. No to snad ne?“

Prázdně se na mě zadívala a mlčela.

„To bys byla radši, kdybych ti nic neřekla?“

Cítila jsem se neskutečně trapně a toužila vypadnout.

Jarmiliny reakce jsem se už nedočkala. Už měla totiž u ucha mobil a za chvíli do něj pravila:

„Okamžitě přijed' domů,“ zaštěkla do telefonu jak na svého nehodného a zatoulaného psa.

Vteřinu poslouchala a pak pokračovala: „To mě vůbec nezajímá. Říkám okamžitě a myslím to smrtelně vážně.“

Skončila hovor, štekla: „Blbec jeden,“ a vztekle mrštila telefonem na pohovku. Telefon si to svištěl fakt rychle.

„Prej jestli by to nepočkalo. Že sedí v nějaký zahradní restauraci a čumí na nějaký fotbal. Prej, že to docela dobře kopou. No chápeš to? Chápeš ty chlapy?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Fakt jsem je nechápala. Hlavně Karla. Takovou pěknou babu doma má a stejně zanáší. Jaké vyhlídky mám asi tak já, která vypadám určitě o dost bodíků hůř? Ježíš, zas myslím na sebe, když se má kámoška tak trápí, zastyděla jsem se.

„Jo, a ještě mi říkal zlatíčko. Já ho snad zabiju!“

Zase jsme mlčely. Ticho bylo tíživé a těžké. Říkala jsem si, že by bylo dobré tu atmosféru nějak uvolnit, ale nevěděla jsem jak, tak jsem radši mlčela. Taky by bylo dobré vypadnout, než se přiřítí Karel. Pak tady asi bude dusno a pro mě nebezpečno.

„Za jak dlouho tady bude?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ pravila nepřítomně a přitom rukou vyrovnávala vyžehlené ponožky. Karlovy.

„Tak já už raději půjdu. Kdybys něco potřebovala, tak víš, kde mě najít.“

Jarmila nic neřekla a já vypadla.

Ježíš, to byl trapas, vydechla jsem si venku. Cítila jsem se jak převít. Proč, proboha?

Musela jsem dát za pravdu Radimovi, který říkal, že si za pravdu člověk na světě nic nekoupí. Ani dobrý pocit, ani pochvalu, ani džíny. Lidem je pravda ukradená. Chtějí žít v iluzi, chtějí být obelháváni. Tak jako Jarmila. A já jí tu iluzi šťastného manželství vzala. Navěky věků.

Pak jsem si na něco vzpomněla, a i když se mi strašně, ale strašně nechtělo, tak jsem se za Jarmilou ještě vrátila. Ignorovala jsem zvonek u vchodové branky a došla jsem až ke dveřím. Hlasitě jsem zaklepala. Dveře se okamžitě otevřely a v nich stála nastartovaná Jarmila. Měla by ses učesat a trochu upravit, pomyslela jsem si. Jestli tě Karel bude chtít opustit, tak se mu to bude dělat určitě snáz, když budeš vypadat přesně takhle, jak čarodějnice. Ale radši jsem jí to neřekla. S pomáháním kamarádkám pomocí upřímnosti a pravdy jsem pro dnešek skončila.

Když mě uviděla, trochu zloby z její tváře zmizelo.

„Jo to seš ještě ty,“ pravila a dívala se skrze mě někam do hlubin lidské duše. Rezignovaně řekla: „Neneseš mi, doufám, další jobovku, že ne?“

„Jarmilo, prosím tě, neříkej Karlovi, že jsem ti to řekla já.“

Trapněji jsem se ještě v životě fakt necítila.

„Proč, proboha? Vždyť jste ho přece viděli vy.“

Žádná chytrá odpověď mě nenapadala, s logikou jsem na tom v týhle chvíli opravdu nebyla moc dobře. Tak jsem se na ni jen prosebně dívala a pak znovu řekla:

„Prosím.“

Jarmila nakonec rezignovaně řekla:

„Ach jo, tak dobře, neboj, neprásknu vás.“ Beze stopy humoru v hlase. Otočila se na podpatku a zapadla do domu. Dveře se za ní zavřely.

Zůstala jsem tam stát jako socha tvrdýho Y.

Vzpamatovala jsem se a odcházela zamyšleně pryč. Vyšla jsem na ulici. Stačil mi rychlý pohled na konec ulice a hup, uskočila jsem do strany a rychlostí blesku prolétla našimi tújemi, které zde tvořily živý plot. Na zemi jsem přistála docela měkce, túje mě dostatečně zbrzdily. Opatrně jsem se zvedla, sedla si na bobek a v kleku jsem se pomalu posu-
novala k našemu domu tak, abych nevyčnívala a nebyla ze silnice vidět. Po silnici totiž přijížděl na kole Karel.

Konečně doma. Celá ta tragikomedie mě citově hrozně vyčerpala. Snažila jsem se na Karla a Jarmilu co nejrychleji zapomenout. Vymazat je, aspoň na chvíli, z paměťového disku mého mozku. Zahlédla jsem se v zrcadle v chodbě a musela se zasmát. Vypadala jsem opravdu podařeně. Ve vlasech větvičky tújí, ve tváři výraz štvance a dole špinavá kolena. Až v tu chvíli jsem se trochu uvolnila a cítila, jak to napětí ze mě padá. Doufala jsem, že pro dnešek už bude klid.

Když se asi za hodinu ozvalo neurvalé zabušení na dveře a do našeho domu vstoupil bez vyzvání Karel, věděla jsem, že nic u konce není a že jsem to všechno hrozně, ale hrozně zpackala. Radíme, kde jsi, když tě potřebuju?

Karel vypadal dost hrozně. Byl rozcuchaný, měl nepřítomný výraz, na sobě od bláta špinavý cyklistický dres a v ruce se mu houpala napůl vypitá flaška slivovice.

Beze slov jsme se na sebe dívali. Začal mě prostupovat strach. Karel rozhodně nevypadal, že by si jen tak přišel na kafe.

„Zničilas mi manželství,“ prohlásil.

S logikou byl na štíru.

„Jsem to snad já, kdo si pořídil bokovku?“

Přistoupil ke mně. Ustoupila jsem o krok, ale dohnal mě a najednou to plesklo, hlava mi odlítla do strany, před očima se mi zatmělo a tvář mi opanovala palčivá pichlavá bolest. Jako kdyby mě tam štiplo hejno vos. Bolest mi rychle pronikla nervovými vlákny do mozku. Do očí mi vhrkly slzy.

„Kdo ti dal právo montovat se mi do života, ty krávo!“

Ještě jsem se vzpamatovála z té facky a na odpověď jsem neměla ani pomyšlení. Hlavně jsem se bála, aby mě podruhé nebouchnul tou rukou, ve které držel flašku slivovice. To bych dopadla o hodně hůř než při první ráně. Třeba by to ani nemusel být jeho úmysl, ale klidně si v tomhle stavu mohl poplést ruce.

Plaše jsem se rozhlédla do stran, kam by bylo nejlepší utéct. Další chyba. Druhou facku jsem stejně jako tu první vůbec nezaregistrovala. Dostala jsem ji do stejného místa jako tu první. Sice byla uskutečněna jen dlaní, ale bolela ještě víc.

Kristepane, jak jsem se do týhle šlamastyky dostala? Já husa, že já si pustila pusu na špacír.

„Máš kliku, že se ještě dokážu ovládat. Protože kdyby ne, tak dneska skončíš na chirurgii.“

Rukou jsem si třela bolavou tvář. Je hrozně těžké přemýšlet, když vás opanuje bolest a strach.

„A jestli se mi kvůli tvému špehování rozloží manželství, tak si to s tebou vyřídím. A to dopadneš mnohem hůř než s pár fackami.“ Na závěr si krknul.

Otočil se na podpatku a v klidu odešel z našeho domu.

Rozklepala jsem se třesem a nekontrolovaně rozbřečela. Ani nevím, jestli vzteky nebo z nějakého jiného důvodu. Pak jsem se rozběhla do koupelny a polévala jsem si bolavou tvář studenou vodou.

Ten hajzl!

Bolest a strach vystřídal vztek. Moře vzteku. Nejraději bych mu vyškrábala oči z důlků. Něco do mě vjelo, já vylétla z koupelny, cestou se stavila v komoře a chytla první zbraň, která byla po ruce a vyběhla jsem za Karlem z domu. Proběhla jsem cestou k brance a vyběhla na ulici. Tam jsem se málem srazila s rodinou na večerní procházce. V úžasu na mě koukali. Pro většinu žen je největší ostuda se zesměšnit. A já v tu chvíli vypadala směšně. Rychle jsem se ovládla, pozdravila je a usmála se. To stačilo. Obrátila jsem se a pokud možno důstojně se vrátila na náš pozemek a zavřela za sebou branku. Kladívko se mi houpalo v ruce.

Proboha, to snad ani nejsem já.

Radim

Vrátil jsem se s dětmi z odpoledního výletu do pražské ZOO. Byla to podařená akce. Naši kluci zvířata milovali, navíc se projeli na lanovce, vláčkem a na oslíku, dostali zmrzlinu, párek v rohlíku a pytlík bonbónů. Domů jsme se přiřítili rozjaření, plní smíchu a vynikající nálady. Kromě radosti jsem měl v sobě i takový ten naplněný pocit, že jsem strávil užitečné odpoledne a aspoň trochu dětem nahradil svou častou nepřítomnost. Slíbil jsem jim, že tam s nimi zajdu častěji. Teď už jsem se jen těšil, že si otevřu vychlazené pivo a kouknu se v televizi na fotbal.

Dobrá nálada i mé plány na poklidný večer vzaly za své ve chvíli, když jsem spatřil svou manželku. Věra vypadala, jak kdyby spadla hlavou do pračky. Měla napuchlou tvář, zbarvené levé oko, číšel z ní vztek a ponížení. V ruce držela kus mokré pleny, kterou si každou chvíli přikládala na tvář.

„Proboha, co se ti stalo?“ zeptal jsem se, ačkoliv jsem snad ani nechtěl slyšet její odpověď. V duchu jsem už jen

věštil potíže. Potíže manželky se často stávají potížemi manžela. Těžko soudit, proč to tak je, ale je to tak. Partner mnohdy funguje jako hromosvod. A někdy to odnese víc než oběť.

„Zbil mě tvůj kamarád a vážený spolupracovník. Karel, ten kretén.“

„To snad nemyslíš vážně?“ pravil jsem nevěřičně. Neuměl jsem si představit, že by se Karel, vážený manažer, snížil k něčemu takovému.

„Ty mi nevěříš!“

Jen jsem naprázdno polknul.

„Tak se podívej, jak vypadám,“ a natočila se ke mně opuchlou a už se zajímavě barvící tváří.

„To musela být pecka,“ vypadlo ze mě.

Pořád jsem nevěřil, že by Karel něco takového udělal. Takové chování se spíš hodilo k nějakému omezení s nízkým IQ.

„No tak to je úžasný,“ vyprskla má životní láska tónem přehuštěné ironie. „Soused ti zmlátí manželku a jediný, co k tomu seš schopen v inkriminované chvíli říci, je, že to byla pecka. Ještě ke všemu se stopou obdivu v hlase. To se mi snad jen zdá!“

„Mami, ty vypadáš jak čarodějnice. To je mrtě hustý,“ prohlásil obdivně Jakub. „Mohla bys s náma jít na maškara-rňák,“ dodal Ríša.

Věra vypadala, že omdlí. Zřejmě šokem z naprosté absence našeho pochopení a soucitu.

Konečně jsem se zachoval jako muž a přes to veškeré obviňování jsem k ní přistoupil a objemul ji. Ale nestačilo jí to. Odtáhla se ode mě a dál prskala ty své negativní věty plné jedu.

„Vy mazejte nahoru se převlíknout,“ to štěkla ke klukům a pak ke mně: „Doufám, že si to s ním půjdeš vyřídit.“

Tak to bylo samozřejmě to poslední, na co jsem měl chuť. Jednak jsem ještě zcela nepochopil, co se tady stalo,

navíc jsem se pořádně nepral od základní školy, tedy víc než nějakých pětadvacet let.

„Okamžitě!“ dodala přesvědčeně ve své ublíženosti.

Rozhodl jsem se získat čas. Snad ty emoce mezitím vyprchají.

„Hele, nejdřív si tady sedni,“ a posunul jsem k ní židli, „a všechno mi to vysvětli, ať jsem v obraze.“

Sám jsem si také sednul.

Po chvíli váhání a po několika hlubokých nadechnutích si proti mně sedla.

„Povídej,“ pobídl jsem ji.

„Ten hajzl sem k nám vtrhnul. Vožralej jak dogo. Napadnul mě a nafackoval mi. Ale nemysli si, ne takový ty nevinnej facky, jen abys druhýho ponížil. Spíš rány pěstí. No podívej se, jak vypadám.“

„Tys ho něčím vyprovokovala?“

„Prosím tě, čím bych ho asi tak mohla vyprovokovat?“

Pak mi to docvaklo. Všem se omlouvám za pomalé chápání, ale já prostě v neděli večer po pohodovém odpoledni v zoo jsem v oblasti bystrosti na nule. Celý víkend se snažím vysadit mozek, abych pak ten pracovní blázeň vydržel celý týden. Já totiž makám hlavou, až se mi z ní kouří. V neděli večer obvykle nejsem schopen vyřešit ani dětskou hádanku a při pomáhání s úkoly dětem si připadám jako imbecil. Nechápu, co je to v té škole vlastně učí. Ale zpátky k věci.

„Tys Karla práskla?!“

„Prosím tě ... práskla. Jaký práskla? Prostě jsem svou nejlepší kamarádku informovala o jednoduchém faktu, že jí její rádoby věrný a milovaný manžel zanáší s mladou courou. Naprosto odporné.“ Byla přesvědčená o své pravdě jak náboženská fanatička. „Ten méněcennej hajzl,“ dodala ještě.

„Já tě varoval, abys držela klapačku. Ale ty si prostě nedáš říct.“

Fakt mě její hloupost vytáčela.

Představoval jsem si všechny ty trapný situace s Karlem. Za celou naši rodinu jsem se cítil trapně. Karel to určitě řekne všem chlapům v práci a moje velectená rodina bude za práškače. A já budu za chudáka, který nedokáže přesvědčit svou ženu, aby aspoň pro jednou uvažovala hlavou. Co je to s ženskéjma, že musej všechno vyžvanit? Kde se jen ve vývoji lidstva stala chyba?

Karla budou všichni v práci obdivovat a já budu za šaška, to už je jasný. Trapné, trapné, jak trapné. Ale vykládejte si tuhle logiku své vytočené manželce.

„Co to tady předvádíš, Radime!“ vykřikla. „Jediné, na čem teď přeci záleží, je, aby ses zachoval jako chlap a šel mu rozbít držku. Zmaluj ho tak, že ho máma nepozná,“ pokračovala nenávistně. „Za to, co mi udělal, co udělal tvojí manželce, připomínám, musí zaplatit, jasný!“

Jasný jak facka.

Rychle jsem uvažoval. Jarmila prahla po pomstě. V její zvrácené logice bylo prioritou, abych Karla zmlátil. Oko za oko, zub za zub. V této chvíli nemá smysl se s ní dohadovat. Ačkoliv rozvoj společnosti udělal z chlapů bábovky, když šlo do tuhýho, tak na to ženský zapomněly a považovaly za důležitý, že je chlap ochrání.

Dobře tedy.

„Tak jo,“ řekl jsem a vstal.

Moje rychlé rozhodnutí ji překvapilo.

„Tak jo co?“

„Jdu mu dát na držku. Vadí mi, že na tebe vztáhnul ty své špinavý pracky. Udělám mu z ksichtu fašírku.“

Dívala se na mě pochybovačně, ale pak to překonala, vyskočila, vrhla se mi kolem krku, líbala mě na krk a řekla mi do ucha díky.

Tyhle změny nálad mé manželky mě v lepším případě přivedou do blázince, v horším na hřbitov. Poslední dobou mě to napadalo skoro denně.

„Tohle si Karel odskáče,“ pravil jsem odhodlaně a užíval si roli tvrdého chlapa. Docela mi ta role imponovala. Nezažíval jsem jí moc často. Asi to je něco zděděného po předchozích generacích. Třeba byli mí předci věhlasní gladiátoři.

Vymanil jsem se z Věřina objetí podobně, jak to dělávali vojáci, kteří odcházeli do několikaleté války a kde byl jejich návrat velmi nejistý, a odcházel. Věra mě ještě obdarovala slovy, které musela někde nedávno číst: „Jsi můj rytíř.“

A já opustil náš dům.

Uběhla zhruba hodina a já seděl společně s Karlem v hospodě. Nebyla to žádná fajnová restaurace, kde jste nezařadili o normálního chlapa. Tohle byla prostě ta správná česká putyka jak za starých časů, kde se dalo zapomenout na složitost světa a jen si tak dobře bez zábran a následků pokecat. Jak říká jeden můj dlouholetý kámoš, jestli bude třetí světová, tak ji chce prožít v hospodě. Asi takové, v jaké jsme teď seděli.

Prvních deset minut jsme si nadávali, pak si všechno vysvětlovali, nakonec se udobřovali a teď už jsme jen tak hodnotili všechno a nic.

„Hele, Kájo, já se ji fakt snažil přesvědčit, aby Jarmile nic neříkala. Že jí do toho nic není. Ale vona prostě věří tý své pravdě. Jak ta cáklá Johanka z Arku. Myslí si, že něco zachraňuje.“

„Zachraňuje?“ zachechtal se Karel. „Mně přijde, že mi zmršila manželství.“

„Je to tak zlý?“

„Momentálně jo.“

„Ono si to sedne.“

„Na to bych si teď moc nevsadil. Jarmila vyvádí, jak kdyby to byl konec světa.“

„Já někde četl, že ty, co strašně vyváděj, to dlouho nevydržeš. Dojde jim energie.“

„Doufám, že jí dojde, ještě než se vrátím domů.“

Zasmál jsem se.

„Hele, kdybys Věře nenařadil, tak bys mohl přespát u nás.“

Ted' se zasmál i Karel.

Napili jsme se piva.

„Život je někdy tak komplikovanejší,“ prohlásil Karel.

„Moje řeč,“ přitakal jsem. „Hele, Kájo, takže jsme si kvit? Ty mně odpustíš, že jsme tě praskli, a já ti odpustím, že jsi nenařadil Věře, jo? Zase kámoši.“

„Jo, jo. To mi připadá vyvážený.“

Kolem jedenáctý jsem dorazil domů. Všude bylo ticho a tma. Svlíknul jsem se do naha, osprchoval se, oblékl do pyžama, provedl nezbytné hygienické povinnosti, které mi už občas lezly krkem a dneska obzvlášť. Všude jsem pozhasínal a jako zloděj jsem se plížil do naší ložnice, do manželské postele. Doufal jsem, že se mi podaří proniknout pod deku naprosto neslyšně, bez toho, že bych probudil Věru. Kontrolní otázka: *Kolik chlapů na světě se bojí vlastní manželky?*

Když už jsem byl skoro v posteli a začínal věřit tomu, že se mi to podaří, tak se rozsvítila lampička, Věra se vztyčila na posteli, naprosto svěží a při smyslech a začal křížovej výslech.

„Kdes byl tak dlouho?“

„V hospodě.“

„V hospodě?“

„V hospodě.“

„Proč?“

Proč se asi chodí do hospody, to je mi ale otázka.

„Po tý rvačce jsem se potřeboval napít.“

„A že já tady umírám strachy, to ti nevadilo?“

Mlčel jsem. Co na to asi tak říct?

„Zmlátíš ho?“